התודה היתה באה פרק שמיני

בהדיא כתיב בהו. וזה יהיה לך מקדשי הקדשים מן האש לכל מזבחתם וכל לחמם וסמיך ליה בקדש הקדשים וגו' (במדבר יח)[ד]: **מריבויא דקראי אתי.** דיאכל אותו: **איכא דמייתי.** זבחי שלמי ציבור ממנחה ואיכא דמייתי מרבויא דקרא: **חטאת מה חטאת מקדשה בבלוע.** דכתיב כל אשר יגע בבשרה (ויקרא ו)[ד] ואמרי' (זבחים דף לח:) עד שיבלע בבשרה כגון בהדיא כתיב [ה] אי זבחי שלמי ציבור מרבויא דקראי אתי [א]בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר (בכהנים) יאכל אותו לימד על זבחי שלמי ציבור שאין נאכלים אלא לזכרי כהונה [ו]תנאי היא איכא דמייתי לה מהכא ואיכא דמייתי לה מהכא חטאת [ז] מה חטאת [א]מקדשה בבלוע אף כל מקדשה בבלוע אשם מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו קסבר [ב]ולדות [ב]קדשים בהוייתן הן קדושים ודנין אפשר משאי אפשר מלואים מה מלואים מותריהן בשריפה ואין [ו] בעלי חיים מותריהן בשריפה אף כל מותריהן בשריפה ואין בעלי חיים מותריהן בשריפה שלמים מה [ג]שלמים מפגלין ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין במתניתא תנא משמיה דר"ע [ד]זאת התורה כו' מנחה מה מנחה מקדשת בבלוע אף כל מקדשת בבלוע ואיצטריך למכתב בחטאת ואיצטריך למכתב במנחה דאי כתב רחמנא במנחה משום דרכיכא בלעה אבל חטאת אימא לא ואי כתב רחמנא בחטאת משום דבשר אגב דשמן קדיר אבל מנחה אימא לא צריכא חטאת [ז]מה חטאת אינה באה אלא מן החולין וביום ובידו הימנית אף כל אינו בא אלא מן החולין [ד]וביום [ד]ובידו הימנית וחטאת גופה מנלן א"ר חסדא דאמר קרא [ד]והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו לו [ס"ה]משלו ולא משל [ג] מעשר [ו]ביום [ד]מבביום צוותו נפקא [ו]כדי נסבה בידו הימנית מדרבה בר בר חנה נפקא דאמר רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש [ו]כל מקום שנאמר אצבע וכהונה אינו אלא ימין כדי נסבה [ו]אשם מה אשם עצמותיו מותרין [ה]אף כל עצמותיו מותרין ור"ע האי [ה]וזבחת פסח מאי

בקדש הקדשים תאכלנו כל זכר בכהנים יאכל אותו קודש יהיה לימד על זבחי שלמי צבור כו'. האי קרא בפרשת קרח כתיב ואע"ג דזבחי שלמי צבור לא כתיבי בתם כיון דכתיב בהאי קרא קדש יהיה לך וגבי כבשי עצרת כתיב בפרשת אמור אל הכהנים קדש יהיו לה' לכהן מסתברא דבדילה מיירי ועוד יש לפרש משום דאיקרו קדש קדשים כדילפינן בפרק איזהו מקומן (זבחים נה.) ובפ"ב דערכין (דף יא:) מדכתיב על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה עולה קדשי קדשים אף זבחי שלמי צבור קדשי קדשים:

איכא דנפקא ליה מהכא כו'. עוד יש תנא שלישי בפרק איזהו מקומן (זבחים נה.) ה[ו] ט[ו][דתמר] אלא היקשא למאי אתא מה חטאת לזכרי כהונה אף שלמי צבור לזכרי כהונה והא דלא מייתי ליה הכא משום דסוגיא דשמעתא היא ולא משכחת ליה בריית בהדיא:

מה חטאת מקדשה בבלוע. דאמרי' בפרק גיד הנשה (חולין לח:) לא נצרכה ט[ו][אלא] לטעם בעיקר דבקדשים אסור והכא שרי ט[ו][ופירך] וליגמר מיניה גבי רחמנא גבי חטאת וכל אשר יגע בבשרה יקדש כו' ומשמע דשאר קדשים פשיטא ליה דילפינן מחטאת היינו מהיקשא דהכא: **אף כל שאין שפיר ושליא קדוש בו.** פירש בקונט' בזבחים[ו] ואין חלב ושתי הכליות של שליל שבמעיהן קרבין ומעולה לא הוה ליה למילף דכליל הוא אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו לא מצי למימר דלא לעולות מדמית להו שהרי אף שאר הבשר [ט]אינו קרב. וולדות בהמות קדשים בהוייתן הם קדושים כשנולדו הם קדושים ולא בעמי אמן [ו] דגמרי מאשם וכן משמע בפרק כילד מעריסין (ממורה כה:) דלמאן דאית ליה בהוייתן הן קדושים הן עלמן חולין בעמי אמן והא דתניא ברית בהמה המקשה (חולין עה.) מה חלב ושתי כליות האמורין באשם מולא מכלל שליל אף כל מולא מכלל שליל דמשמע דקדוש כשאר בשר בר מהקרבה ההוא תנא סבר במעי אמן הן קדושים ולכך אינטריך קרא למעטן חלב ושתי כליות:

מה שלמים מפגלין כו'. בסוף פרק שני דזבחים (דף כמ:) איכא תנא דדריש לה מדכתיב ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו מה שלמים מפגלין ומתפגלין כו' וכן בפרק ב"ש (שם דף מד.) דריש לה נמי מהאי קרא מה שלמים מיוחדין שיש להן מתירין בין לאדם בין למזבח מפגלין ומתפגלין כו' פירש בקונטרס מפגלין את הנסכים אם חישב בזבח ובמנחה דאתי דהוה מלי למימר שהדם מפגל את הבשר ובשר עצמו מתפגל: **מה חטאת אינה באה אלא מן החולין כו'.** מרתי דריש מחטאת לבשר דריש נמי מה חטאת בבלוע מקדשת: **בדי נסבה.** בסוף דם חטאת (זבחים דף לח. ושם) מסיק ולימצעית אימא סבר לה כר"ש דאמר אלבא לא בעיא כהונה בהיא אלבא אבל בפ"ק דחולין (דף כב. ושם) לא מסיק אלא דהוא שיעוא לחודיה ונראה דלמ"ד (זבחים דף נ.) דבר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד בהיקשא צריך לומר כדי נסבה דאלבא דחטאת גופיה יליף בגזירה שוה ממצורע דהיינו ימין לעיל בפ"ק (דף י.) ובפרק שני דזבחים (דף כד:) ושם כן לא מצי למילף מהיקש שאר קרבנות מחטאת:

מה אשם עצמותיו מותרין. לעשות מהן כלים אני שמעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל אף כל ואפילו עולה ומבעי ליה הא נמי מחטאת הוה מצי למילף ונראה בעיני דמלו יהיה יתירא נפקא ליה באשם דכתיב ביה לכהן אשר יכפר בו לו יהיה כך פי' בקונטרס בסוף דם חטאת (זבחים דף לח.) וקשיא דבההוא קרא כתיבי חטאת ואשם בפרשת לו את אהרן בחטאת לאשם תורה אחת להם לכהן אשר יכפר בו לו יהיה ובעולה נמי כתיב בקרא דבתריה עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה (ויקרא ז)[ב] ועוד דרשינן בפרק המזבח מקדש (שם פו.) נאמר לו יהיה בעולה ונאמר לו יהיה באשם מה אשם עצמותיו מותרין אף עולה עצמותיה מותרין וקאמרינן התם מופני דאי לא מופני כו' אלמא [ג]ממשמעות לו יהיה דריש ולא מיתורא ושם פי' בקונט' דפשיטא ליה באשם משום דאף בשרו מותר ואי משום מותר דבשריפה לא שייך מותר אלא במידי דבר אכילה כדכתיב (ויקרא ז)[ד] והנותר מבשר הזבח ובפרק כילד מולין (דף פג.) מוכח בהדיא דאין מותר בעצמות וכאן פי' בקונט' דהא דפשיטא ליה באשם טפי משאר קרבנות הנאכלין משום דכתיב באשם הוא לאחר הקטרת אימורין דמשמע הוא אשם ואין עצמותיו אשם ואריך לדקדק למה לי תרי קראי לעצמות היקשא דהכא וגזירה שוה דלו יהיה בפרק המזבח מקדש (זבחים דף פו.):

למותר

מסורת השו"ס

גמ' ה) זבחים לח. **ו)** שם קיד. וש"נ **ז)** שם כח. לח. **ד)** [עי' תוס' זבחים נ. ד"ה אם] **ס)** [עי' תוס' לעיל ב. ד"ה כל המנמות] **ו)** חולין כב. זבחים לח. **ז)** [ר"ה ה. וש"נ] **רש"י ט)** גי' ל"ק **תוס' ט)** ל"ק **י)** [דף לח.] כ' מהרש"ק דברי תוס' שבכאן יש בהם תסברון המיכר ועי' בתוס' דזבחים דף לח. וע"פ דבריהם שם מגיה כאן **יא)** אינו קרב ומש"ס גמרינן מאשם הש"ד ואח"כ מ"ה וולדות כו'. ל"ק **יב)** ל"ל לא ממשמעות דלו יהיה כו' ל"ק

הגהות הב"ח

(א) **גמ'** מה מיצוים וכו' ואין (אב) מותריהן בעלי חיים בשריפה אף כל מותריהן בשריפה ואין מותריהן בעלי חיים בשריפה: **(ב)** **רש"י** ד"ה מה מיצוים וכו' ואם יותר מבשר:

גליון הש"ם

גמ' משלו ולא משל מעשר. עי' בתוס' ריש מפסחין:

הגהות

רש"י ד"ה אף כל. פרשו אפילו הן. כל"ל:

(יעב"ץ)

ד"ה ור"ע. דמפיק לפסח. נ"ב נ"ל דל"ל דמפיק לפסח ותודה וכו': (מגלמת יו"ט)

תוס' ד"ה מה אשם. אלמא ממשמעות לו יהיה דריש ולא מיותרא וכו'. נ"ב ול"ל דל"ל אלמא דלאו ממשמעות אלא מיתורא וכו':

(מגלמת יו"ט ועי"ש)

תורה אור

גמ' א) בְּקֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים תֹּאכְלֶנּוּ כָּל זָכָר יֹאכַל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָּךְ:

(במדבר יח, י)

ב) זֹאת הַתּוֹרָה לָעֹלָה לַמִּנְחָה וְלָאָשָׁם וְלַמִּלּוּאִים וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים:

(ויקרא ז, לז)

ג) וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ:

(ויקרא טז, ו)

ד) אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי בְּיוֹם צַוֹּתוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶת קָרְבְּנֵיהֶם לַיְיָ בְּמִדְבַּר סִינָי:

(ויקרא ז, לח)

ה) וְנָבְחְתָּ פֶּסַח לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם:

(דברים טז, ב)

רש"י ו) זֶה יִהְיֶה לְךָ מִקֹּדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים מִן הָאֵשׁ כָּל קָרְבָּנָם לְכָל מִנְחָתָם וּלְכָל חַטָּאתָם וּלְכָל אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יָשִׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים לְךָ הוּא וּלְבָנֶיךָ: בְּקֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים תֹּאכְלֶנּוּ כָּל זָכָר יֹאכַל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָּךְ:

(במדבר יח, ט-י)

ז) כֹּל אֲשֶׁר יִגַּע בַּבְּשָׂרָהּ יִקְדָּשׁ וַאֲשֶׁר יִזֶּה מִדָּמָהּ עַל הַבֶּגֶד אֲשֶׁר יִזֶּה עָלָיו תְּכַבֵּס בְּמָקוֹם קָדֹשׁ:

(ויקרא ו, כ)

ח) וְאִם יִוָּתֵר מִבְּשַׂר הַמִּלֻּאִים וּמִן הַלֶּחֶם עַד הַבֹּקֶר וְשָׂרַפְתָּ אֶת הַנּוֹתָר בָּאֵשׁ לֹא יֵאָכֵל כִּי קֹדֶשׁ הוּא:

(שמות כט, לד)

תוס' ט) וְהַכֹּהֵן הַמַּקְרִיב אֶת עֹלַת אִישׁ עוֹר הָעֹלָה אֲשֶׁר הִקְרִיב לַכֹּהֵן לוֹ יִהְיֶה:

(ויקרא ז, ח)

י) וְהַנּוֹתָר מִבְּשַׂר הַזֶּבַח בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בָּאֵשׁ יִשָּׂרֵף:

(ויקרא ז, יח)

יא) אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם:

(ויקרא כג, ד)

יב) וְאִם נֶדֶר אוֹ נְדָבָה זֶבַח קָרְבָּנוֹ בְּיוֹם הַקְרִיבוֹ אֶת זִבְחוֹ יֵאָכֵל וּמִמָּחֳרָת וְהַנּוֹתָר מִמֶּנּוּ יֵאָכֵל:

(ויקרא ז, טז)

יג) וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל בְּשַׂר מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַיְיָ וְטֻמְאָתוֹ עָלָיו וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֶּיהָ:

(ויקרא ז, כא)

יד) וְנֶפֶשׁ כִּי תֹאכַל נְבֵלָה וּטְרֵפָה לֹא יֹאכֵלוּ לְטָמְאָה בָהּ אֲנִי יְיָ:

(ויקרא כב, ח)

טו) אֲנִי יְיָ מְקַדִּשְׁכֶם:

(ויקרא כב, לב)

טז) אֲנִי יְיָ הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ:

(ויקרא כב, לג)

יז) אֲנִי יְיָ מְקַדִּשְׁכֶם וְהַמַّעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ:

(ויקרא כב, לג)

יח) וְהָיָה הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם לְזִכָּרוֹן וְחַגֹּתֶם אֹתוֹ חַג לַיְיָ לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם תָּחְגּוּהוּ:

(שמות יב, יד)

יט) וְהָיָה לָכֶם לְאוֹת עַל יָדְכֶם וּלְזִכָּרוֹן בֵּין עֵינֶיכֶם לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת יְיָ בְּפִיכֶם כִּי בְיָד חֲזָקָה הוֹצִיאֲךָ יְיָ מִמִּצְרַיִם:

(שמות יג, ט)

כ) וְהָיָה כִּי יָבִיאֲךָ יְיָ אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְךָ וְלַאֲבֹתֶיךָ וְנָתָנָהּ לָךְ: וְהַעֲבַרְתָּ כָּל פֶּטֶר רָחֶם לַיְיָ וְכָל פֶּטֶר שֶׁגֶר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ הַזְּכָרִים לַיְיָ:

(שמות יג, יא-יב)

כא) וְכָל בְּכוֹר בָּנֶיךָ תִּפְדֶּה וְלֹא יֵרָאוּ פָנַי רֵיקָם:

(שמות כג, טו)

כב) וְכָל בְּכוֹר בָּנֶיךָ אֶפְדֶּה:

(שמות לד, כ)

כג) וְהָיָה כִּי יִשְׁאָלְךָ בִנְךָ מָחָר לֵאמֹר מַה זֹּאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:

(שמות יג, יד)

כד) וְהָיָה כִּי יַקְשֻׁךָ בִנְךָ מָחָר לֵאמֹר מָה זֹאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:

(דברים ו, כ)

כה) וְהָיָה לְאוֹת עַל יָדֶךָ וּלְזִכָּרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ לְמַעַן הְיוֹת תּוֹרַת יְיָ בְּפִיךָ כִּי בְיָד חֲזָקָה הוֹצִיאֲךָ יְיָ מִמִּצְרַיִם:

(שמות יג, ט)

כו) וְהָיָה כִּי יָבִיאֲךָ יְיָ אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְךָ וְלַאֲבֹתֶיךָ וְנָתָנָהּ לָךְ: וְהַעֲבַרְתָּ כָּל פֶּטֶר רָחֶם לַיְיָ וְכָל פֶּטֶר שֶׁגֶר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ הַזְּכָרִים לַיְיָ:

(שמות יג, יא-יב)

כז) וְהָיָה כִּי יִשְׁאָלְךָ בִנְךָ מָחָר לֵאמֹר מַה זֹּאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:

(שמות יג, יד)

כח) וְהָיָה לְאוֹת עַל יָדְךָ וּלְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בְחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְיָ מִמִּצְרָיִם:

(שמות יג, טז)

כט) וְהָיָה כִּי יִשְׁאָלְךָ בִנְךָ מָחָר לֵאמֹר מָה זֹּאת וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים:

(שמות יג, יד)

ל) וְהָיָה לְאוֹת עַל יָדְךָ וּלְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בְחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְיָ מִמִּצְרַיִם:

(שמות יג, טז)

לא) וְהָיָה אִם לֹא תִשְׁמַע לְדַבֵּר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְהִשִּׂיגוּךָ:

(דברים כח, טו)

לב) אֲרוּרָה אַתָּה בָּעִיר וַאֲרוּרָה אַתָּה בַּשָּׂדֶה:

(דברים כח, יט)

לג) אֲרוּרָה אַתָּה בָּבֹאֶךָ וַאֲרוּרָה אַתָּה בְּצֵאתֶךָ:

(דברים כח, יט)

לד) אֲרוּרָה אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה וּמִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה עַל גְּחֹנְךָ תֵלֵךְ וְעָפָר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יד)

לה) אֲרוּרָה אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה וּמִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה עַל גְּחֹנְךָ תֵלֵךְ וְעָפָר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יד)

לו) אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בַּעֲבוּרֶךָ בְּעִצָּבוֹן תֹּאכְלֶנָּה כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יז)

לז) אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בַּעֲבוּרֶךָ בְּעִצָּבוֹן תֹּאכֵלֶנָּה כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יז)

לח) וְהָיָה אִם לֹא תִשְׁמַע לְקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְהִשִּׂיגוּךָ:

(דברים כח, טו)

לט) אֲרוּרָה אַתָּה בָּעִיר וַאֲרוּרָה אַתָּה בַּשָּׂדֶה:

(דברים כח, יט)

מ) אֲרוּרָה אַתָּה בָּבֹאֶךָ וַאֲרוּרָה אַתָּה בְּצֵאתֶךָ:

(דברים כח, יט)

מא) אֲרוּרָה אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה וּמִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה עַל גְּחֹנְךָ תֵלֵךְ וְעָפָר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יד)

מב) אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בַּעֲבוּרֶךָ בְּעִצָּבוֹן תֹּאכְלֶנָּה כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יז)

מג) אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בַּעֲבוּרֶךָ בְּעִצָּבוֹן תֹּאכֵלֶנָּה כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יז)

מד) וְהָיָה אִם לֹא תִשְׁמַע לְקוֹל יְיָ אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וְהִשִּׂיגוּךָ:

(דברים כח, טו)

מה) אֲרוּרָה אַתָּה בָּעִיר וַאֲרוּרָה אַתָּה בַּשָּׂדֶה:

(דברים כח, יט)

מו) אֲרוּרָה אַתָּה בָּבֹאֶךָ וַאֲרוּרָה אַתָּה בְּצֵאתֶךָ:

(דברים כח, יט)

מז) אֲרוּרָה אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה וּמִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה עַל גְּחֹנְךָ תֵלֵךְ וְעָפָר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יד)

מח) אֲרוּרָה אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה וּמִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה עַל גְּחֹנְךָ תֵלֵךְ וְעָפָר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יד)

מט) אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בַּעֲבוּרֶךָ בְּעִצָּבוֹן תֹּאכְלֶנָּה כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יז)

נ) אֲרוּרָה הָאֲדָמָה בַּעֲבוּרֶךָ בְּעִצָּבוֹן תֹּאכֵלֶנָּה כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יז)

נא) אֲרוּרָה אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה וּמִכֹּל חַיַּת הַשָּׂדֶה עַל גְּחֹנְךָ תֵלֵךְ וְעָפָר תֹּאכַל כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ:

(בראשית ג, יד)

מסכת מכשירין

פרק ב' משנה א'

זֵעֵת בָּתִּים, בּוֹרוֹת, שִׁיחִין, וּמְעָרוֹת, טְהוֹרָה. זֵעֵת הָאָדָם, טְהוֹרָה. שֶׁתָּה מַיִם טְמֵאִים וְהִזִּיעַ, זֵעָתוֹ טְהוֹרָה. בָּא בְמַיִם שֶׁאוּבִים וְהִזִּיעַ, זֵעָתוֹ טְמֵאָה. נִסְתַּפֵּג וְאַחַר כָּךְ הִזִּיעַ, זֵעָתוֹ טְהוֹרָה:

עין משפט נר מצוה

מז א מיי' פ"ח מהל' מעה"ק הל' מח:

מח ב מיי' פ"ד מהל' תמורה הל' ג וכלהקן מ"ד:

מט ג מיי' פ"ד מהל' מעה"ק הלכה ח:

נ ד מיי' פ"ה מהל' איסו"מ מקדש הל' יח:

נא ה מיי' פ"י מהל' מעשה קרבנות הל' י:

פניני רש"י

מה מלואים מותריהן בשריפה. ולא היו בעלי חיים במותריהן דמלואים שהרי קרבן צבור היו ולא הופרשו שנים לאחריות וגם לא אכל אחד מהם והפרים אחר מתמוי ומעלה הרשמן: (זבחים לח.)

מה שלמים מפגלין. אם הנסכים שאם חישב בזבח אף הנסכים מפוגלין ומש"ה יליף משלמים דעיקר פיגול כתיב בהו: (זבחים לח. ד"ה מפגלים)

אף כל. ...ומיהבי לי הא נמי מחטאת הוה מלי יליף ונראה בעיני דמלו יהיה יתירא נפקא ליה באשם דכתיב ביה לכהן אשר יכפר בו לו יהיה כך פי' בקונטרס בסוף דם חטאת (זבחים לח.)

רבינו גרשום

מה חטאת מקדשת בבלוע. דכתיב כל אשר יגע בבשרה יקדש יכול אפילו נגע ת"ל בבשרה עד שיבלע בבשרה כמו אם היו ב' חתיכות א' של בשר שלמים וא' של בשר חטאת ונפל מזו לזו ובלע זו מזו יאכל לחמור שבה כחטאת ליום ולילה עד חצות: מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו דזכר הוא אף כל קדשים אין שפיר ושליא קדוש שם בדסבר וולדות קדשים בהוייתן הן קדושין כשיולדו ולא במעי אמן: ודנין אפשר. נקבה שיש לה שליא מזכר שאין לו שליא: מה מלואין מותריהן בשריפה. דכתיב ואם יותר מבשר המלואים ומן הלחם עד הבקר ושרפת את הנותר. אבל אם נשאר בהן בעלי חיים אינן בשרפה: מה שלמים מפגלין. כדאמר הזובח מפגל את הנסכים: ומתפגלין. אם חישב בעצמן: ור' עקיבא מפרש לקרא מה מנחה מקדשת בבלוע. דכתיב גבי מנחה כל הנוגע בהם יקדש: אי כתב רחמנא במנחה. דמקדשת בבלוע: חטאת דלא רכיך אימא לא: אגב דשמן קדוש[ה] בלעו ובולע מפני שהוא חם: אף כל. בין פסח ובין תודה ושאר זבחים אינו בא אלא מן החולין: ובידו הימנית. דכתיב בה כהונה: מה אשם עצמותיו מותרין. ולא נסיב אשם אלא משום דקא מפרש קרא כל אחד בפני עצמו והוא הדין דאפי' שאר זבחים מותרין כדאמרי' במס' פסחים אבל העצמות והגידים ישרפו לששה עשר. ואמרי' הני עצמות היכי דמי אי דלית בהו מוח לשדינהו אלמא דעצמות מותרין: אף כל אפילו עולה עצמות מותרין כדאמרי' במסכת זבחים פרשו אפי' הן בראש המזבח ירדו ושריין אפילו לקתתא דסכיני: לר' עקיבא. דנפקא ליה (מדפסח) [דדבר שבחובה אינו] בא (אלא) מן החולין מחטאת האי וזבחת פסח

ה) פוני ל"ל קדיר נכנס בו ונולע כיומר מפני וכו'.

שיטה מקובצת

ה) כתיב בהו: **ג)** חטאת מה (זבחים דף נ"ח): **ג)** משל צבור ולא משל: **ד)** יותר מבשר: **ה)** מקומן דאמר: **ו)** דגמרי מאשם עכ"ל הקונטרס משמע מתוך פירושו דדוקא חלב ושתי כליות הוא דאין קדושים ליקרב אבל ולדות גופן הן ולתא [וכן משמע כו']: